

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: Udrag fra VREDENS BØRN

Citation: Aakjær, Jeppe: "Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919", i Aakjær, Jeppe: *Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919*, Gyldendal, 1918-19, s. 625.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer06val-shoot-idm140079181787616/facsimile.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919

kunde fortælle ham, at han havde mødt hende paa Vejen, kunde hans Byst spændes ud af bankende Lykke, og han kunde gjøre for Budbringeren, hvad det skulde være.

Og nu laa hun aitsaa bag denne hvide Væg og lod sig kryste af dette svinske Mandfolk, der, hvis han ikke havde fundet hende, i sin boblende Begjærighed vilde ha ladet sig nøje med selv den mest alderdomsunderstøttede, kvindelige Pøkkelryg.

Atter skød Tanken om Hævn op i hans Sind. Hvad om han løb hjem og tog den gamle Forlader, der stod i Kæriekamret — den de skød Maager med under Eiteraarspløjningen — og fyred et Stud løst Krudt ind ad Lugen for at vække alle Helvedes Aander omkring dem; skjønt hvorfor løst Krudt, de: laa jo en Haandfuld Svanehagl og fuldt op af Knaldhætter i Vindueskarmen; hvorfor da ikke lure dem op bag Hushjørnet, naar de var bleven mætte af at favne og skyde dem ned een for een.

Hvor han vilde brøle i Døden, den fejge Kvinderøver! Og hun — — Anna — — Nej, nej! Morder for en Takskes Skyld! Saavidt maatte det ikke komme med ham.

Men ud af hans Hjærte skulde hun, ud! ud! som man raaber „Haso!“ til en skidden So, der i et ubevogtet Øjeblik har sneget sig ind i en nyfejlet Storstue. Hvert Minde om hende skulde slides op med Røde, som man slider Burrer op ved Gavien og lægger dem i Vejsølen, at Okser og Bæster kan træde dem ned.

Hvor var det Portræt, hun i Dag efter Elskovsstunden havde stukket ham i Haanden? Han følte ned i Lommen. Her! Her! Med knyttede Knoer slog han ned i Billedets Ansigt; han sled det itu, som en bedraget Spiller sønderslider et falsk Kort, og slængte Stumperne langt fra sig.

Omsider gik hans vilde Vrede over til Sorg og Vemod; han betoges af en knugende Bevidsthed om, at han ikke vilde være i Stand til heit at glemme Anna; Skaffet kunde han maaske brække ud, men Odden, Brodden vilde sidde fast i hans Hjærte til hans Livs Ende.

„Aa! Anna, Anna!“ Han bored sit Ansigt ned i det hvasse Hø og hulked; men alle Vegne stod hun for ham; alle Vegne smygde hun sig efter ham med Kys og Kinders Siegen som i Dag i Høgulvet. Kunde han ikke endnu en Gang rive hende ud af det forbandede Menneskes